

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК L

Ч. 96. Джерзі Сіті, Н. Дж., середа, 29-го квітня 1942.

No. 96. Jersey City, N. J., Wednesday, April 29, 1942.

VOL. L

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ П'ЯТЬ ЦЕНТИВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ.

Тел. „Свобода“: BERgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BERgen 4-1016 4-0807

THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA FIVE CENTS ELSEWHERE

През. Рузвельт Пропонує у Посланню до Конгресу Повну Воєнну Економію; Каже, що через Війну Треба Завести Підвищення Податків, Означення Висоти Доходів, як Теж Ограничення Заробітних Платень і Цін на Товари

ПРЕЗИДЕНТ ПРЕДЛОЖИВ КОНГРЕСОВИ ПРОГРАМУ БОРОТЬБИ З ІНФЛЯЦІЄЮ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвельт переслав до конгресу давно очікуване послання з законопроектами, зверненими проти зростаючої небезпеки інфляції. Президент пропонує, щоб доходи поодиноких людей обмежити до \$25,000 річно по заплаченні податків; далі він каже, що заробітні платні були сталі як також домагається усталених цін на всі товари та пайкування тих товарів, яких є обмал в Америці. Всі ці проекти, якщо дістануть апробату конгресу, обнижать значно загальний рівень американського життя, але вони здержуть інфляцію та тим зберіжуть економічну рівновагу.

Проти-інфляційна програма президента Рузвельта складається з 7 точок:

1. Великі податки й зменшені особисті доходи.
2. Означені та зрівноважені ціни на товари, яких мають прилучуватися консументи, посередники та гуртовники. Будуть також сталі ренти на мешкання.
3. Стабілізація заробітних платень.
4. Стабілізація цін на різні продукти.
5. Добровільне купування Воєнних Бондів за зароблені гроші замість купування неконче потрібних річей.
6. Пайкування всіх потрібних матеріалів та артикулів.
7. Запекання купування на кредит та сплати, а заохота сплачування довгів, гіпотек (мортгеджів) та інших облігацій, щоб тим робом піднести ощадності та купування Воєнних Бондів.

Президент Рузвельт заявив, що всі ці заходи зрушать економічну рівновагу кожного американця та американської родини, однак вони є konieczні для воєнних зусиль Америки. В конгресових колах послання президента прийнято ріжко; заповідають, що над тими законопроектами будуть основні дискусії.

ПОЧИНАЄТЬСЯ ЗАТЕМНЮВАННЯ ЦІЛОГО СХІДНОГО ПОБЕРЕЖЖА АМЕРИКИ

НЬО ЙОРК. — Ген. Ірвінг Дж. Філіпсон, командант Другої Корпусної Округи, заявив, що починаючи від віткірка, 28. квітня ц. р. на цілому східному побережжі Америки впроваджується обов'язкове затемнювання вечорами та ніччю. Розпорядженню підлягають всі прибережні міста та місцевості почавши від Мейну аж до Флориди. Зона затемнювання простягається 15 миль від берега.

АРЕШТУВАЛИ МОТОВОРОВОГО ЗА КАТАСТРОФУ В ГУДСОНСЬКОМУ ТУНЕЛІ

ДЖЕРЗІ СІТІ (Н. Дж.). — Шеф поліції Гари В. Волш заявив, що арештовано Луїса А. Вірбокена, моторового ліній Гудсон-Менгетен, який своєю їздою спричинив виколєсіння поїзду на стації Ексчендж Плейс, Джерзі Сіті, Н. Дж., минулої неділі та тим спричинив смерть 5 осіб та поранення 262 інших пасажирів. Моторовий признався, що він випив п'ять склянок пива на порожній шлунок і тому був п'яний та не анав, в яку сторону їде його поїзд. Його обвинувачувати, муть, в убивстві 5 осіб.

ВИПИТУЮТЬ ЗА ДОЛЮ АМЕРИКАНСЬКИХ ПОЛОНЕНИХ

ВАШИНГТОН. — Секретар стейту Кордел Гол заявив, що департамент стейту робить старання, щоб довідатися, як поведатися японці з тими американськими полоненими, котрі були забрані в Манілі та Гонг Конг. Рівночасно департамент війни опублікував листу (неповну) 120 американців полонених японцями. Більшість з них це хоробрі моряки з Острова Вейк та китайських міст. Американський Червоний Хрест подає, що рідня тих полонених може вислати листи до них за посередництвом Міжнародного Червоного Хреста в Женеві.

КАНАДА ГОЛОСУЄ „ТАК“ В СПРАВІ КОНСКРИПЦІЇ

ОТТАВА (Канада). — „Кенедіен Прес“ подає, що всенародній плебісцит в Канаді за тим, щоб звільнити канадський уряд від приречення не вислати армію за море, перейшов успішно для уряду, бо величезна більшість населення сказала „так“ та заявила за звільненням уряду від давнього приречення. Тільки Квебек, де по французьки говорять населення творить абсолютну більшість, заявив проти, однак в цілій Канаді більшість сказала „так“ та тим робом дано урядові вільну руку щодо вжиття канадської армії.

АМЕРИКАНЦІ ВІДБИЛИ ЯПОНСЬКІ ЛІТАКИ КОЛО НОВОЇ КАЛЕДОНІЇ

ВІЙСЬКОВА КВАТИРА МЕКАТУРА (Австралія). — Доносять, що ескадра американських боевых літаків відбила перший японський повітряний налет на острів Нову Каледонію, що є під зверхністю ген. де Голія й на який недавно прибули американські війська. У військових колах є того переконання, що японці мають в плані захопити Нову Каледонію, яка має велике значіння у комунікації між Америкою та Австралією.

ВАШИНГТОН. — Департамент війни подає що американські війська в Новій Каледонії є під командою ген. Александра М. Печа, молодшого. Ген. Печ походить з Аризони та брав участь в першій світовій війні. До вибуху війни був він професором військової стратегії та знання у Військовій Школі в Стантоні, Вірджинія, а відтак командував вишколом в Савт Кароліна.

КОРЕГІДОР ОБСТРІЛЮЄ КОНЦЕНТРАЦІЮ ЯПОНСЬКИХ ВІЙСЬК

ВАШИНГТОН. — Департамент війни подає, що важкі гармати Корегідору барабаним вогнем розбили скупчення японських військ на півострові Батаан та запалили ворожий парк тяжких самоходів. Рівночасно згадується в комунікаті про дальші японські рейди та бомбардування гарматами самої твердині Корегідору.

АМЕРИКАНСЬКИЙ НИЩІВНИК ЗАТОПЛЕНИЙ

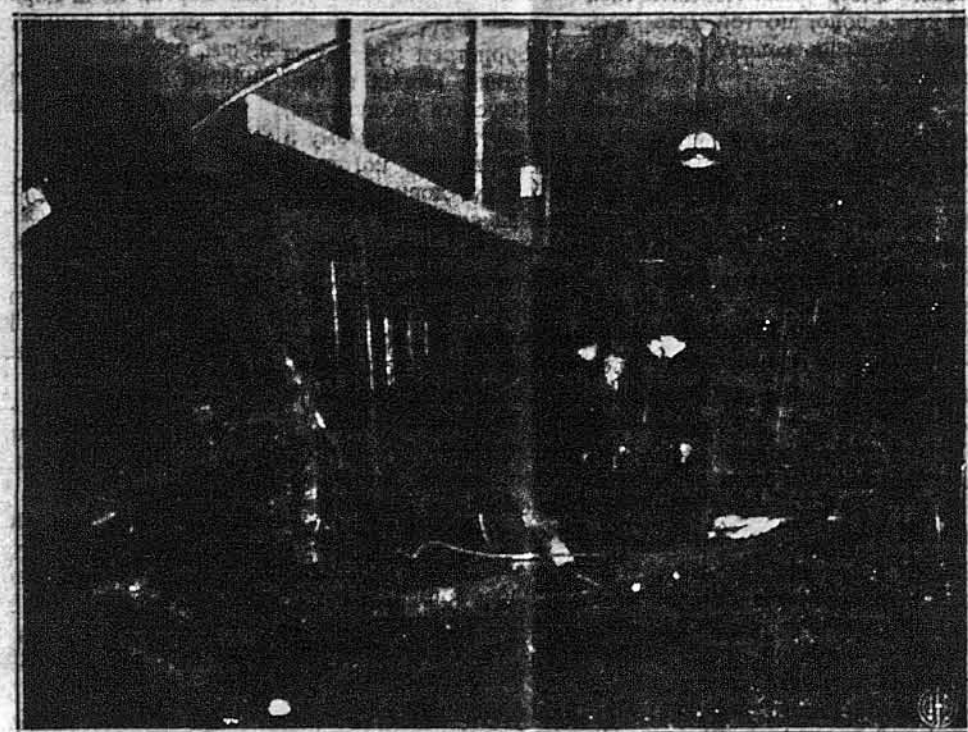
ВАШИНГТОН. — Морські влади подають, що 1,190-тонний американський нищівник „Стеревант“ пішов на дно недалеко побережжя Флориди. Однак не знати, чи нищівник був сторпедований ворожою субмариною чи теж наїхав на американську міну. В комунікаті згадується, що затоплення наступило в наслідок „підводної експлозії“. Майже вся залога врятувалася ціло.

ЩЕ ОДИН НАЛЕТ НА РОСТОК

ЛОНДОН. — Бритійські літаки виконали за порядком четвертий масовий налет бомбовиків на німецьке місто Росток, де містяться великі фабрики літаків і різні склади воєнних продуктів. Те місто майже зовсім знищене. Люди тисячами тягнуться по шляхах, удаючись до інших міст. Водночас британські літаки бомбардували інші німецькі стратегічні точки, серед них окуповане німцями французьке місто Сен Омар. В бомбардуванні цього міста брав участь ескадрон американських добровольців, які зістрілили сім німецьких літаків, що пробували загородити шлях британським бомбовикам. Англійські втрати над Францією винесли 18 літаків. Німці у відплату бомбардували поновно англійське місто Бат і заподіяли йому деякі шкоди.

ЯПОНЦІ БИСТРО ПОСУВАЮТЬСЯ В БУРМІ

ЧУНКІНГ. — Японці скорим темном посуваються на північ. Вони здобули місто Лешю, яке лежить на північній сході від головного бурмського міста Мандалей. Японці пройшли Мандалей мимо і покинули не пробували його здобути. Китайські війська, з яких одно крило знаходиться далеко на півдні від Мандалей, пробували спинити наступ японців, вдаючи у їх головні бази в Голонг—Лойлем.

КАТАСТРОФА В ПІДЗЕМНИЙ ЗАЛІЗНИЦІ. П'ять осіб уже вмерли внаслідок рани, віднесених підчас залізничної катастрофи в підземній залізничній підприємстві Гудсон-енд Мангеттен на Ексчейндж Плейс, у Джерзі Сіті, Н. Дж. Було коло двіста осіб важко ранених. На світліні: два вози залізничні, збиті в купу, і один віз, що височив на платформі стації.

В НІМЕЧЧИНІ ІДЕ ДО „ЧИСТКИ“

БЕРН. — Дипломати різних держав пильно слухають промову Гітлера і стараються розкрити всі ті позикалісові причини, які заставили Гітлера й виголосити. Вони майже одногласно заключають, що в середині Німеччини зростає туга і то в найвищих провідних кругах, зокрема між армією і нацистичною партією. Вихваляючи свою прибічну нацистичну гвардію, яку високі генерали мають у зневазі, Гітлер виразно дав до зрозуміння, що в тім внутрішнім терті він ставляє всю свою ставку на нацистичну партію. Він теж сподіється вкоротці зробити кроваву чистку в провідних рядах Німеччини і тому домагався нових прав. Фактично це було завадження чистки. Міжнародні знавці також погоджуються, що та промова зраджувала певну перевагу Гітлера, як теж його освідомлення, що перемога ще дуже далеко. Коли він бундочно погрожував, що за кожний удар Англії, відповість своїм ударом, то його поновне обгрунтовання мотивів, чому вибухла війна, доказує, що віра в ті мотиви, захитана.

В ІТАЛІЇ ПРОМОВА ВИКЛИКАЛА ПЕРЕПОЛОХ

БЕРН. — Хоч італійські газети на зверх похваляють промову Гітлера і говорять, що поміж рядками треба читати, що Гітлер впевні в перемогу, проте офіційні кола Італії ошоломлені нею. Всіх за тим італійські офіційні кола розпочали горячкові наради, що „далі робити?“. Зокрема італійський король почав скликати на наради своїх довірених людей. Міжнародні знавці припускають, що вже в найближчому часі треба сподіватися в Італії зміни у заграничній політиці.

ЯПОНИЯ ТЕЖ СПОДІЄТЬСЯ ДОВГОЇ ВІЙНИ

ТОКІО. — (Через радіо). — Японський прем'єр Гідекі Тойо в прилюдній промові заявив, що не звертаючи уваги на блискучі перемоги японських збройних сил, кінець війни ще далеко і японська нація мусить готувитися до найтяжчого періоду цієї війни. „Ми в самій середині війни“, говорив він, „і надходячий воєнний період вимагатиме від нації найбільшої напруги і єдності“. Він перестерігав, що Злучені Держави Америки можуть напасти на Японію безпосередньо, при помочи своїх повітряних сил.

ГАНДІ НЕЗАДОВОЛЕНО БУРМОЧЕ

НЬО ДЕЛЬПІ. — Гіндуський „духовий провідник“, Махатма Ганді, висказав своє незадоволення, що Америка посилає до Індії чимраз більше свого війська. Ганді каже, що посылка цього війська означатиме збільшення чужих впливів, бо до британських впливів долучатимуться американські впливи. Ганді воркотів також на свого товариша, Пандіа Негру, за те, що той заохочував гіндусів, щоб ті ставили опір японській агресії. Ганді не вірить в фізичний опір. Проте він заявляв, що замість спроваджувати чужих воєнків до Індії, Об'єднані Держави зробили б краще, якби вишколювали гіндусів в воєнних ремеслах, давали їм зброю, ну і підчинили їх гіндуським провідникам.

ВІДІЗД АМБАСАДОРА ЛЕГІЯ

ВНШ. — Американський амбасадор Лей розпрошався з маршалом Петеном, як теж з іншими французькими державними мужами і відїхав до Америки. Він мав це вже раніше зробити, але мусів відложити відїзд з огляду на тяжку недугу своєї жінки. Його жінка померла і тепер він повертає до дому, везучи її в домовині. Перед відїздом відїхав його прем'єр Ляваль, в характері міністра закордонних справ і щераз заявив, що Франція не хоче зривати дипломатичних зв'язків з Америкою, але Америка хай не бере її за це, те, що вона хоче поправити свої відносини з континентальними потугами. Ця прогроз, це найтяжча програ в цілій історії Франції, говорив Ляваль.

ВІВІЗ РОБІТНИКІВ З СОВЕТІВ

КУРІБІШІВ. — Советський уряд зробив формальний закид на адресу Німеччини, що вона поступає в брутальний спосіб з зайнятими советськими народами і пробує їх насильно знімати, як теж збирається кілька мільонів найздібніших советських робітників вивезти до Німеччини на примусові роботи.

ЯПОНЦІ ЯПОНШАТЬ ФІЛІПІНИ

БЕРЛІН. (Через радіо). — Японська влада зарядила, що по філіппінських школах має припинитись навчання англійської мови, а мають навчати перш усього японську мову, як теж місцевий діалект.

"СВОБОДА" (Ukrainian Daily)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
by the Ukrainian Press and Book Company, Inc.,
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 20, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед
виною числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

3 Канади належить посылати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "СВОБОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

РОЗБУДИТИ ПАЛКУ ЛЮБОВ ДО АМЕРИКИ!

За що ми боремось? Що є для нас у тій війні найдорожче? Чого треба боронити і що захвати? Та яка в тому ролі преси?

Ось це є частина тих думок, що їх підносила Ен О'Гар МекКормик, промовляючи до американських часописних видавців і редакторів. Вільна преса, казала ця журналістка, знає, що ця війна це не тільки війна, бо коли ми ту війну програли, то між тими, що не то, що потерпіли найбільше, але що будуть цілком знищені, буде вільна преса. А де нема вільної преси, там нема демократії, нема вільної влади. А де нема вільної влади, там нема і вільного краю. Ось тому наша преса охоче співпрацювати з нашим урядом, каже Ен МекКормик, якнайтісніше, бо тут іде про спільну ім війну, яку мусимо доконче виграти. Маючи це на увазі, згадана журналістка піддає, на що, на її думку, треба тепер класти пресі головний натиск.

Ен МекКормик каже, що треба викликати серед загалу палку любов до Америки. Треба, щоб ми краще відчували і розуміли, за що ми властиво боремось. Треба працювати пресі в тому напрямі, щоб американці краще відчували ось те вишукане явище, яким є Америка, щоб краще пізнали її силу і красу, славу і благородність. Треба, щоб пізнали, що це край цілком не подібний до інших, що це є велике об'єднання людей, що прибули сюди з усіх країв світа і з усіх народів не так тому, що це незвичайно багата країна, як тому, що ця земля дає кожному нагоду стати кращим ніж він сам міг бути в старому краю, бо тут, в Новім Світі, може жити вільно. Свобода була тим, що гнала людей до Америки. І вона є тим, що їх тут об'єднала.

І треба тепер пригадувати, щоб про ті всі речі читати, щоб вглиблюватись в твори і діла тих, що той край зробили славним і могутнім. А відчується його велич і благородність, коли порівняється життя в ньому з тим пеклом, що його мають інші краї. Ен МекКормик це пекло бачила власними очима. Це вона підкреслює. А як пригадуємо собі, то вона бачила це пекло навіть і в Карпатській Україні, про що свого часу так драматично писала. Бачивши в Європі „нові“ порядки і „нові“ ідеї, вона тепер, цілком слушно, відзивається до американської преси, щоб вона всіма силами відродила в пам'яті американського загалу ті великі й революційні ідеали, завдяки яким Америка стала і є вільною країною вільних людей. Ті ідеї є заховані в нашій конституції, в наших правах людини, чи інших гарантіях американської свободи. Усе те треба тепер пригадувати, щоб всі ми краще відчували, за що треба Америку любити і чому її треба боронити. Бож боронимо ніщо інше, а американський спосіб життя, що вдержався уже понад 150 років і постійно поступає вперед без ніякої революції й без ніякого державного перевороту.

Кампанія, що Мусить Бути Успішною

День 1. травня буде цього року для всіх нас особливим. Уже тепер звертаємо на нього увагу. Але з тим, щоб пам'ятати та вісати за той один день, а за весь час, в якому буде вестись та кампанія, що її започаткуємо в найближчу п'ятницю, дня 1. травня 1942.

Є це кампанія за купном
Воєнних Бондів.

Здається, що так багато було мови про те, що всім нам треба купувати постійно й якнайбільше Воєнних Бондів і Шадних Марок, що не лише багато про це писали. Але так не є. Людяська вдача така, що людині треба постійно пригадувати навіть цілком зрозумілі речі, яких вартість і потребу вона визнає, проти яких не протестує, які навіть обстоює. А часами навіть і буває так, що найгірше поширити якусь акцію, з якою усі погоджуються. Бо тоді людина бере справу легше. Має внутрішній спокій, що нічого їй не грозить, ні її родичі, чи її товариство, громаді, чи державі. Бо яка загроза, коли всі згодні, коли всі заважають, що треба таке а таке зробити! Бо щож станеться, коли я не сповню свого обов'язку з легкодущності і недбалості, чи з інших мотивів, коли всі інші це виповнять і шкоди нікому не буде! Очевидно, що коли це пишемо, то маємо на думці тих громадян, що вірні своїй землі, що не хочуть бачити її поразки у війні, а не думаємо про ті вимовні одиниці, що бажалиб Америці дійсно зашкодити. Говоримо до тих, що думають, що Америка вже така сильна і багата, що не потребує їхнього долара, що без нього обійдеться.

Отже так є, що Америка дійсно велика і багата. Але її багатство є в землі. Є в фабриках, підприємствах, комунікаційних шляхах, школах, будинках і т. п. І є воно в тих осядаючих, що є зложені в банках. І в тому, що є в кишенях. Ось та готівка, що її маємо, є потрібна державі. Треба її частинно давати державі, щоб вона могла покривати ті величезні видатки, що є з'явлені з війною. А як будемо давати її державній скарбниці в такий спосіб, як вона нам це пропонує, то заховано, як і той гріш, який маємо, як і інші добра в такій вартості, яку вони тепер мають. Будуть можливо малі ухили, яких ніяк не оминуть. Вони вже навіть є. Зате не буде інфляції, себ-

то такої фінансової й економічної руйни, що була в багатьох краях по першій світовій війні, зокрема, яка була в Німеччині. Про це наш уряд добре знає. І не хоче ніяк допустити до того, щоб щось подібне могло повторитись в Америці. І це є та найважливіша, так сказати, економічна причина, що повинна заставити кожного з нас купувати Воєнні Бонди як найкращий спосіб шадження і оборони нашої власної майтк, наших власних економічних надбань.

Та, і це дуже важке, треба пам'ятати теж і те, що ми є у війні за найдорожчі скарби світа, що не складаються з золота, нафти, вугілля, гуми і т. п., а з ідей. Ми боремось за те, що є для людини найдорожче: за свободу. І боремось разом з такими, що не є такі багаті як ми. І що не є такі великі і сильні як ми. І тому ми обов'язані їм помагати, а не їм треба великої суми грошей. І тому нам треба так багато видавати.

Ми є у війні, якої не сміємо програти. А це тому, що програ булаб катастрофою не тільки для нас, але й для цілого людства. Ми знайшлися, в випадку програ, в цілком іншому світі. Він був би цілком чужий нашому способу думання і життя. А це булоб для нас далеко більшим ударом ніж втрата десятків біліонів доларів. І ось це є те, що є для Америки найважливішим. Це є те, що заставило її проголосити, що вона визнає тільки один вихід з цієї війни: повну поразку Гітлера й цілковите знищення гітлеризму. І до цього вона буде змагатися без огляду на те, як довго це потривало і скільки це коштувало. Іншого виходу Америка не визнає.

Якже з цього заключення? Та те, що чим скорше й тим більшу давтимемо нашому урядові фінансову допомогу, то тим швидше з його плечей велику журу за фінансовий бік ведення війни. А тоді він матиме більшу змогу зосередити всю свою увагу на саме ведення війни, а це знову прискорить кінець війни.

В день 1. травня починається кампанія за те, щоб всі ті справи всьому американському народові добре розяснити, щоб він повів себе так, щоб державна скарбниця діставала кожного місяця приблизно один біліон доларів з Воєнних Бондів. Це є дуже велика сума. І щоб її дістати нормальним шляхом, треба, щоб до

Мовтс Про Дійсну Росію

Аліс Мовтс, американська журналістка, надрукувала в журналі „Колієрс" статтю про дійсну Росію. Вона була недовго там і мала деяку нагоду приглянутись Росії зблизку.

В дійсності ні один чужий журналіст, ні дипломат, чи мілітарний аташе, не мають повної нагоди обертатись своєю по російській території, каже вона. Як тільки котрий небудь з них переступить російську границю, він попадає в примусову опіку російських наставників, які на кожному кроці йому товаришать і справляють його не туди, куди він захотів би піти, лише туди, куди згори назначає йому російська влада. Він мусить мешкати в тих готелях, які йому назначить влада. Він може відвідувати ті околиці, і ті будинки, які вкажуть йому агенти „інтуриста". Він мусить купувати в окремих крамницях, а навіть окремих урядових обслуговують його в різних формальностей справах. Справді агент не йде вкупі з ним і сповидно він має свободу поводитись по своїй вільній волі. Всетаки, як тільки він зійде з властивого шляху, все трапиться „хтось", що його чечмо, але твердо направить на „властивий шлях".

З другого боку, говорить Аліс Мовтс, російська влада, гостро забороняє своїм громадянам навіязувати тісні приязні зносини з чужинцями і взагалі з ними товаришувати. Неслухняних влада гостро карає. Лише ті можуть з чужинцями зноситись, що їм поручено це робити з боку влади. Як до того вишколені. Завданням такої ізоляції є те, щоб чужинці не довідалися добре, що є в середині Росії, а з другого боку, щоб російські громадяни не довідалися, що діється за границею. Совет-

ського докладав руку кожний громадянин. І то принаймні так, щоб кожного місяця відкладав 10% з свого заробітку на осядаючих, вложені в Воєнні Бонди.

Думаємо, що американські українці зрозуміють, що їм треба бути між першими, що застосуються до поради свого уряду. Думаємо, що вони будуть першими у тій кампанії, що на увагу цієї кампанії, щоб по всіх громадах наші люди пам'ятали, що нам треба бути в ній на передовому місці, щоб цей тим способом заманіфестувати нашу віданість Америці.

Аліс Мовтс, американська журналістка, надрукувала в журналі „Колієрс" статтю про дійсну Росію. Вона була недовго там і мала деяку нагоду приглянутись Росії зблизку. В дійсності ні один чужий журналіст, ні дипломат, чи мілітарний аташе, не мають повної нагоди обертатись своєю по російській території, каже вона. Як тільки котрий небудь з них переступить російську границю, він попадає в примусову опіку російських наставників, які на кожному кроці йому товаришать і справляють його не туди, куди він захотів би піти, лише туди, куди згори назначає йому російська влада. Він мусить мешкати в тих готелях, які йому назначить влада. Він може відвідувати ті околиці, і ті будинки, які вкажуть йому агенти „інтуриста". Він мусить купувати в окремих крамницях, а навіть окремих урядових обслуговують його в різних формальностей справах. Справді агент не йде вкупі з ним і сповидно він має свободу поводитись по своїй вільній волі. Всетаки, як тільки він зійде з властивого шляху, все трапиться „хтось", що його чечмо, але твердо направить на „властивий шлях".

З другого боку, говорить Аліс Мовтс, російська влада, гостро забороняє своїм громадянам навіязувати тісні приязні зносини з чужинцями і взагалі з ними товаришувати. Неслухняних влада гостро карає. Лише ті можуть з чужинцями зноситись, що їм поручено це робити з боку влади. Як до того вишколені. Завданням такої ізоляції є те, щоб чужинці не довідалися добре, що є в середині Росії, а з другого боку, щоб російські громадяни не довідалися, що діється за границею. Советський докладав руку кожний громадянин. І то принаймні так, щоб кожного місяця відкладав 10% з свого заробітку на осядаючих, вложені в Воєнні Бонди. Думаємо, що американські українці зрозуміють, що їм треба бути між першими, що застосуються до поради свого уряду. Думаємо, що вони будуть першими у тій кампанії, що на увагу цієї кампанії, щоб по всіх громадах наші люди пам'ятали, що нам треба бути в ній на передовому місці, щоб цей тим способом заманіфестувати нашу віданість Америці.

Очевидно, що з усім тим важко буде погодитись навіть найзавзятішим прихильникам Советів, бож є повно доказів на те, що німецька зброяна сила є спутана збройними силами демократії. Як це не правда, що сама російська армія змагається нині з німецькою армією! Та особливо замітне тут те, що Совети, які домагаються від демократії збройної допомоги і ту поміч, хоч би лише в воєнних матеріалах, дістають, та які зале-

жать від сили демократії так само, коли не більше, як демократії залежать від сили Советів, зовсім не вважають за потрібне відноситись з симпатією до демократичного устрою, а навпаки, викликають серед своїх громадян почуття зневаги до нього. Підносимо це тому, що деякі наші домашні прихильники большевизму, домагаючись поміч для Советів, водночас працюють у тому напрямі, щоб зловбувати симпатії для советського комуністичного режиму. Та сам советський уряд дає найкращий доказ, що внутрішній устрій і мілітарна поміч це дві зовсім окремі справи. Мілітарно, безперечно, треба співпрацювати і треба посылати всяку поміч на той фронт, що в дану хвили є найважливішим. Советський фронт є для демократії важкий і на нього треба слати всяку поміч. Але що це має до діла з нашою домашньою симпатією до комунізму? Пощо вибілювати комунізм і його методи та заохвалювати його в обличчя своїх власних громадян? Большевики виплекують серед своїх громадян почуття національної гордості. Мовляв, це виключно советська армія бореться з німцями і відносить перемоги! А наші деякі безхребетні журналісти і публіцисти, замість викликати аналогічну національну гордість до своїх збройних сил, потакують большевикам і признають, що це дійсно лише советська армія бореться з німецькою армією! Де булиб Совети, якщоб Англія і Америка нагло заключили з Німеччиною мир? Де булиб Совети, якщоб на їх фронт Англія і Америка не посилали десятків тисяч воєнних машин та різних знавців?

Не треба бути воєнним стратегом, щоб знайти відповідь на ці питання. Але спантелічені большевизмом хвальбою деякі наші публіцисти і журналісти, з великою загогою потакують большевикам, резигнують з тих заслуг, які приносять в тій війні їх власний край і свідоми, чи неспівомовно, вивисують в очах своїх громадян комуністичну систему, як одинокую, що є справна і що може охоронити край від зверхньої небезпеки. Поступаючи в той спосіб, вони свідомо, чи неспівомовно, компрометують демократію в обличчя своїх власних громадян. Коли треба нам чого небудь навчитись від советської влади, то власне того, щоб ми не захоплювались чужими правлячими системами, а витворювали пошану до своєї власної. Хто ту пошану підкопує, то хочби він як заслаився своїм святим гнівом супроти ворогів, фактично він є ворогом свого власного краю.

Причта Про Хліб

(На основі шведського).

— Одиаче все воно всеж таки не виносить стільки, що би за це хлібонято люди платили по двацять ерів.

— Ні! Боже борони! Та що думаєш, святий Петре, що я при цьому маю Бог зна який заробок? Дай мені говорити: шість ерів — більше рішучо ні! Тай я взагалі не печу хліба! Моє збіжжя продаю мельникам! Смажечів з Рінгстеду, а він мені не дасть понад таксу ні ера більше. Тому мусите... Що ще бажаєте?

На своє ссудування запримітив Лярс Енсен, що святий Петро зникає у мряці.

— Ти забув хліб! — викликнув Лярс Енсен і хотів його взяти зі стола, де святий Петро був поклав його. Та що за чудо хліб також зник у тій хвилині, як хотів доторкнутися.

Мельник Смажеч був старий захланний. Люди говорили

про нього, що він і найбільшому нуждареві зумів би здерти шкіру з тіла.

Смажеч сидів задуманий над книжкою своїх довжиків і ставив хрестини біля тих, яких задумав заскаржити. Нараз перед ним станув дідусь із хлібонятком у руці.

Смажеч дуже здивований глядів хвилиночку на дідуса, хвилиночку на хліб у його руці.

— До чорта, ви їдкіля? — спитався несприятно та сердито.

— Я прихолоду не від чорта, а з тебе, — відповів дідусь спокійно. — Я святий Петро.

— Божеш! Ти певно збився з дорозі. Певно шукаєш свого вийта — він лежить у сусідній кімнаті, вмирає...

— Чи бачите цей хліб? — спитався святий Петро.

— Бачу, — відповів Смажеч.

А святий Петро поклав хліб на касу та сказав строго: Се-

лянин Енсен обробив пшеницю, з якої спечений оцей хліб. За пшеницю ви платили Енсенові шість ерів... Поясните мені як це воно, що той малесенький хлібець коштує двацять ерів?

— Двацять ерів? — повторив Смажеч. — У тій справі був ласка звернутись до некаря. Зрозумієте, що пекарський бізнес коштує багато грошей. Мука, що з неї спечений цей хліб, продають пекареві за десять ерів. Чи то багато? Гей, святий Петре...

На це святий Петро зник, наче земля проковтнула його. Мельник сердито обернувся, бо не любив повторяти того, що раз сказав. І справді хліба не було на касі. Пропав разом із тим дідусем...

Пекар Бронстрем витягнув саме з прилавка вісім банокотів і поклав їх у кишеню. Хотів піти на перегони, а вісім-то що шасиле число. Аж тут нараз з'явився перед ним дідусь гідний пошанівку. Дідусь подавав пекареві хліб.

Бронстрем глянув підозріло насаперед на хліб, а потім на дідуса.

— Що це знову? — спитався.

— Я саме рад би це довідатися від вас, — відповів дідусь.

Пекар Бронстрем був дуже строга людина. Глядів неприхильно на дідуса та роздумував, чи не викинути його самому з хати, чи покласти його до служби. Аж тут довідалося, що дідусь голодний з'явився ясність.

Пекар прийняв на коліна.

— Я святий Петро, — озвався дідусь — а ти безбожник, який убогий бабусі продає оцей хліб за двацять ерів хоч за муку ти заплатив лише десять ерів!

— Святий Петре, — благав переляканий пекар, похиливши головою — не греми так дуже, а то мені вуха потріскають.

— Прийшла пора, що ти маєш відповісти за своє лихварство. Відповідай поважно на те, що тепер питаю тебе! — сказав св. Петро.

Пекар відповів:

— Зваж, святий, і те, що такий гарний хліб має в собі та кож щось іншого, інші дорогі речі, а не саму муку. Між ін-

шим молоко, дріжджі й трохи соли. Для шкірки потрібно трохи цукру й білка, а яйця такі дорогі... Коли дорухаю до того дрова та заплату робітникам, оточую касу... то мої видатки винесуть п'ять ерів...

— А ти жадаєш двацять, — сказав святий Петро строго.

— Себто ти лихвар.

— Бідині три ери! Таж коли чоловік так мучиться, то хоче бодай добре жити, чи не так? Треба на прохачування, на одержу таї деякий грейцар у кишеню на видатки. Ти сам, святий Петре, був шевцем, то знаєш...

— Я був рибалкою, — перебив св. Петро. — Та мені здається, що ти не знаєш Нового Завіту.

— Пекар ударився по чолі:

— Справді, як я міг так помилитися! Ти був рибалкою, так, однак ти певно рахував собі гарний заробіток, що?

За ті слова святий Петро дійсно розгнівався.

— Ти відважуєшся порівнювати моє чесне звання з твоєю брудною, лихварською торгівлею! Три ери на однім хлібі... Це все таки лихварство. Та чекай. За ті зарібки

дорого заплатиш. Почуємо, що на все те скаже наш добрий Господь Бог.

Святий Петро скорою ходою пувився до дверей. Нараз зупинився та став рахувати: Лярсів Енсенів за пшеницю шість ерів. Смажеч порухав собі чотири й шість те разом десять! Видатки на молоко, сіль, дріжджі і т. д. виносить п'ять ерів... Разом п'ятнадцять ерів! Отже пекаревий заробіток три ери.

Святий Петро звернувся нараз до прилавка. Ясність довідала його голови із сердитості запалахотіла червоним вогнем.

— І ти нещаснику важишся ще обманювати й мене! — скрикнув святий Петро.

Знай, що мене добрий Господь Бог післяв на землю, що би я довідався щирі правду в тій справі. Коли навіть дорухавати твій заробіток три ери, то ти повинен би продавати хліб по вісімнадцять ерів. А ти не соромишся і не боїшся Бога брати від людей по двацять. Деж отже решта і два ери?...

Захланний пекар візваний святим Петром дати відповідь,

розсердився і в тій сердитості показав двері святому Петрові.

Святий Петро пропав у мряці, та забув забрати зі собою хліб.

Захланний пекар відітхнув і кинув той хліб до інших хлібів.

— Отже, — спитав Бог святого Петра, коли він вернувся — як воно, Петре, з тим хлібом?

А святий Петро відповів:

— Всі мають своє оправдання. Печення хліба вимагає доволі великих видатків, тому ціна хліба розмірно поміркована...

Про ті два ери святий Петро не згадав.

— Так, так, — сказав добрий Бог святому Петрові та глянув на нього строго.

Святий Петро зрозумів Господеві слова як докір. Похнюпив головою та сказав, що має важну роботу в іншій частині неба, а в душі рішався прокляти Господа Бога, що би на будуче посилав якогось іншого святого, хай розгляне пекареве лихварство та ціни хліба.

(Кінець).

НА РІЖНІ ТЕМИ

ДИВНІ ВТРАТИ.

Здається, не писали би стільки німецькі газети про втрату французького генерала, якби його втратили французи, стільки пишуть вони, коли втрачали німці.

Видно з того, що цей генерал був для них варту багатько, як довго він був у неволі. Судять певно з того, що він, будучи ще капітаном, утік з німецької неволі ще в минулу війну й при тій нагоді приніс до Франції подробичний план німецької оборони цілого відтинку німецько-французького фронту.

ДИВНИЙ ДИПЛОМАТ.

Професор Карлтон Гейз, ново йменовані американський амбасадор до Іспанії, промовляючи на обіді, що його влаштували йому в одному ньюйорському готелі католицькі організації, сказав три речі:

Перше, що він буде старатися переконати іспанський народ про остаточну перемогу Об'єднаних Держав. Друге, що ще не було такої загрози для західної цивілізації, як тепер, від часів наїзду музюланів на Європу в 7. столітті. Третє, що становище поганського тоталітаризму є наскрізь фальшиве.

Цю промову проф. Гейз доказав, що він добрий американець, але віддай не доказав, що він добрий дипломат, бо кожним своїм твердженням іде в розріз з становищем генерала Франка. Передовсім, ген. Франко самий є диктатором. По друге, він молиться за перемогу Гітлера. Потрете, навіть натяк на музюланів може Франкові бути не до вдоволи, бо пригадає йому на африканські полки, котрі відіграли велику роль в кампанії Франка.

НА ЗЛУ АДРЕСУ.

24-літній ньюйорчанин Герберт Апельтон, арештований на Форті Генкок, Нью Джерзі, в офіцерському уніформі, признався, що він не має права носити його, але додав, що він це робив, аби робити враження на жінок.

Забув видимо, що цей уніформ носять на те, щоби робити враження на Гітлера й Гірогіта.

ПОПРАВЛЯЄТЬСЯ.

Департамент війни переконався, що пересічна височина американського воєнка виносить 68 цалів і 19 сотих цала, а пересічна вага 151 фунтів і 3 десятих фунта. Пересічну височину обчислено так, що додано височину всіх воєнків, а потім це число поділено через число воєнків. У подібний спосіб обчислюється пересічна вага.

Отже пересічна вага осіб ще не означає, що всі особи менше-більше такої ваги. Коли наприклад одна особа важить 150 фунтів, друга 200, а третя 250 фунтів, то їх пересічну вагу знайдеться додавши вагу кожного з них трьох, а потім поділивши це через 3. Випаде, що їх пересічна вага — 200 фунтів.

Через те, що пересічна вага (чи висота) ще властиво не подає поняття про вагу кожної з осіб, котрі беруться під увагу, могло би таке обчислювання пересічної висоти зовсім зайвою роботою, але ось коли порівняти пересічну висоту й вагу американського воєнка в цьому році з пересічною висотою й вагою американського воєнка в першу світову війну, покажеться, що пересічна висота теперішнього воєнка на сім десятих цала більша, а вага теперішнього воєнка на 9 фунтів 8 десятих фунта більша.

Цікаво було би пошукати за причиною того явища. Можна догадуватися, що пояснення треба шукати в факті, що теперішня американська армія складається в більший мірі з тут роджених і рождених людей, тоді як в американській армії в першу світову війну було багато більше людей, що родилися й росли поза Америкою. Як можна догадатися, діти в Америці відривалися краще, ніж діти в Європі.

ТИПІЧНИЙ.

Російський цензор подає текст листа, що його вислано одному артилеристові червоної армії:

„Поздоровляю тебе, найпочесніший брате. Я, твоя сестра Катюша, кланяюся тобі бажаючи тобі найкращого щастя в твоїм молодім і щасливим житті. Льоня й Маруся й мама теж тобі кланяються й бажають усього найкращого в твоїм житті й армії.

„Хоча ти нам писав, аби ми не далися піймати кривавому Гітлерові, ми піймалися. Його криваві бандити забрали нашого батька, з котрого вони зняли чоботи й заставили його йти улицею в люту зиму. Вони його довго мучили, а потім убили“.

Цензор називає цей лист типічним. Це зовсім щось інше, ніж пересічний. Це значить, що інші листи до нього подібні.

ЛЕКЦІЯ ВІЙНИ.

Департамент війни обчислює, що армія пече бохонець хліба за нецілих півтретя центів.

Армія пече два роди хліба: один з тоненькою шкіркою, другий, з грубою шкіркою. Той з тоненькою шкіркою відомий цивілям, бо він подібний до крамничного. Того з грубою шкіркою, цивілі не знають, а він держиться свіжий по дві й три неділі.

Та мільони молодих людей у війську певно будуть мати вплив на їду цивілів, вийшовши з війська. Може для них принаймні заведуть пекарні печення того хліба, що держиться свіжий по дві-три неділі.

НОВИНА?

Доносять з Мелборну, в Австралії, що один хемік придумав спосіб гонити автомобіль при допомозі збїжа. Придумав він саме спосіб виробу газу з пшениці.

Властиво сама думка ледво чи новинка, бо в Америці вже здавна курсують чутки, що інженіри придумали спосіб виробу автомобільного поруху топліва з соломки, але, мовляв, нафтові підприємства викупили цей патент зо страху, що він може вбити нафтовий промисл.

Отже війна властиво не видала винаходу, а тільки заставила людей його вживати.

ЛИШЕ СТИЛЬКИ?

Вільям Грін, президент Американської Федерації Праці, вислав на збори ради Американсько-Італійської Робітничої Ради писмо, в котрому одобрює становище цієї ради в відношенні до Мусоліні й фашизму:

„В Америці є певно багато тисяч роджених в Італії осіб, що годяться з вами в опозиції до Мусоліні й Фашизму“.

Замітно, що Грін говорить лише про багато тисяч. Адже в Америці італійські іммігранти начисляються на близько два мільйони осіб. Невже решта мали би не погоджуватися на опозицію проти Мусоліні й фашизму?

Домашній Фронт

Злучені Держави Америки мобілізують всю свою людську силу для цієї війни — як на боєвих фронтах, так само й на домашньому фронті.

Мобілізацію буде проводити Воєнна Комісія Постачання Людських Сил, яку встановив президент. Завдання комісії — постачати людську силу для виробу зброї, літаків, кораблів коли й де потрібно.

Головою цієї комісії є Адміністратор Федерального Забезпечення, Пол В. МекНот. Про потребу робочих сил у воєнній продукції він висловився такими словами:

„В цих зусиллях є місце для кожного“.

Америка потребуватиме збільшену армію робітників при верстатах, станках, горнилах в міру зросту нашої продукції, в міру збільшення збройних частин на боєвих фронтах за свободу. За кожним боєвим воєнком 18 воєнків за фронтом мають виробляти речі, які він потребує для бою.

Американська воєнна індустрія скоро потребуватиме ко- 10,500,000 додаткових робітників — багато з них для праці, що вимагає спеціального досвіду. Американське сільське господарство також потребуватиме більше робітників аби виконати своє продукційне завдання. Але в той же час щонайменше 2,000,000 додаткових молодих хлопців буде відтягнуто з індустрії та сільського господарства для служби в збройних частинах.

Брак людської сили вже відчувається не тільки в індустрії, але в такій важкій ділянці як транспорція. Транспорція мусить мати необхідних людей тому, що без транспорції ціле воєнне зусилля може впасти. Тенк не приносить ніякої користі, коли він стоїть на складі, або на фабриці; його треба доставити на боєвий фронт, аж тоді він буде зброєю для перемоги.

Ми вже маємо перед собою брак таких фахівців: 1) рисувальників плянів знаряддя, на кожного тепер зайнятого потребується 51; 2) виробників знаряддя, на одного потребується 25; 3) корабельних тестьєрів, на одного — сім; 4) морських механіків, на одного — 22; 5) літакових слюсарів, на одного — чотири.

Маючи перед собою таку ситуацію, Воєнна Комісія Постачання Людських Сил має рішення де й яких робітників найбільше потрібно. Вона має визначувати кількість мужчин — як рівнож і жінок — потрібних для збройних частин.

Воєнна індустрія, транспорту, сільського господарства та для цивільної індустрії першої необхідності.

Більшість тих мільйонів робітників, які мають бути втягнуті у воєнну працю протягом наступного року, складається з тих робітників, що тепер заняті в не-воєнній індустрії, яка йде до спинення. Інші мають бути звербовані з багатьох джерел, поміж ними тисячі льовляних негромадян з ворожих країн, які не є тепер у воєнній продукції.

ДИПЛОМАТИЧНА НЕДОТОРКАНИСТЬ. На боці цього корабля розписано великими буквами, що він везе дипломата, щоби дати кораблеві вільний проїзд через воєнну пошосу. Корабель виїжджає з Монтевідео в Південній Америці, а іде на ньому Віктор Емануель Бонареллі ді Костель Бонотіа, італійський амбасадор.

НОВА ПРОФЕСІЙНА СИЛА: ІВАН МИРОНЮК, син членів У. Н. Союзу, одержав ступінь "Bachelor of Aeronautical Engineering" в "College of Engineering of New York University".

на матеріал до покриття меблів... Голова Ради Воєнної Продукції, Доналд Нелсон, казав останнього тижня, видаючи газет: „Свобідні люди, спонукані своєю власною людяністю та рішучістю, є ліпшими людьми ніж невольники, яких підганяє панський баті“.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

БОРОНІМ ПРАВДИ.

Перед мною „Свобода“ з 20. квітня, як і юнгставська газета, де подано, як головні урядники У. Н. Союзу слухно й фактами відбили напад на нашу організацію з боку якогось Бішшока, що очернив її в юнгставській американській газеті „Віндікейтор“. Коли ця стаття Бішшока появилася, я зараз зайшов до редакції зо своїм спростованням. Редакція цього часопису мені таке спростовання помістила в газеті з 5. квітня б. р. Редактор ще мені тоді заявив, що кожний член має право свою організацію боронити. І саме це додало мені отухи. І тому взявся я написати одних кілька слів.

Так. Кожний й кожна з нас маємо право відбивати напади на нашу організацію. Так, як це зробили головні урядники Союзу. А як треба відповідати, то про це можна знайти, наприклад, в „Свободі“ з 22. квітня. Ці пояснення поміщені під наголовком: „Проти-українська пропаганда“.

Нам треба читати ось такі статті й не бути бонгузами, а стояти за правду й відповідати на всілякі закиди з боку різних наших ворогів, чи ворогів визволення українського народу. Таку оборону наш Батько Союз з Свободою ведуть вже не від інії, а від довгих літ. От тому то всякі шкідники стараються підкопати нашу любов до них. Як би це робили вороги, тоб не було жалю, а то роблять часто такі наші братчики, замочені більшовицькою пропагандою. Появиться стаття такого Бішшока, а більшовики зараз: А маеш! А ми не казали! Це ж наїсти... Запродали нас... Наші комуністи тішуться з таких нападів на нашу організацію, бо в їх плані є розбити нас, знеохотити до праці організаційної й до віри в самих себе. Вони використовують теперішню хвилю війни комуністів з нацистами й грають роллю великих американських патріотів. Вони настільки фанатики, що не розуміють навіть, що Америка, Богу дякувати, не є комуністичною державою й ніколи такою не буде. Америка помагає й сприяє політиці Росії в боротьбі з німцями, але з комунізмом не годиться. На це доказ, що й досі сидять тут по тюрмах всілякі комуністичні й орденські лідери. Ще й тепер при набуванню американських паперів є точка, що не може бути громадянином З. С. Держав такий, що є за комуністичний лад.

Стрічаю людей, що бояться обороняти перед нападами. Ніби тому, що, мовляв, тепер не можна виступати проти Сталіна й комунізму, бо Америка, з ними в союзі. Ось тут нашу слабу сторону знають різні пропагандисти чужих інтересів і використовують її на те, щоб в що пору підкопати нашу віру і знищити охоту до праці для своїх організацій. Та ми не біймося, бо за нами правда. В відповідях заявляємо виразно, що ми не маємо нічого з нацизмом, та що ми не були й не є з німцями, бо це є правда. Вороги України звязують постійно українську самостійницьку справу з німцями. Комуністи раз-у-раз про це клепають. Та чому хвалить Шевченка і Франка, називаючи їх своїми „революційними духами“? По їхньому теж і ці два великі мужі повинні бути витвором німців, бож вони були за те, щоб для України жити, щоб Україна звільнилась від окупантів. Український нарід іде по вказівкам цих геніїв, що кликали його боротись з диктаторством царським та цісарським. Вони звизають тепер і до боротьби з новим насильством.

Ми, що тут живемо, стояли ввесь час твердо при демократичних засадах Злучених Держав. І на кожному місці від літ заявляємо, що Україна жде на свого Вашингтона. Ось це та правда, яку маємо розголошувати.

Я знаю, що не тільки тут в Юнгставі, але й в інших міс-

СОВЕТСЬКИЙ НАСТУП НА ФІНЛЯНДІЮ

БЕРН. — Советські війська повели сильну офензиву проти Фінляндії і посуваються бистро вперед. Та офензива нагадує останню стадію попередньої фінсько-советської війни. Фінці, хоч борються хоробро, поносять великі втрати.

ЗІЗД РОСІЙСЬКИХ АРХІТЕКТІВ.

КУРЬБИШІВ. — В Курьбишеві зіхалися російські архітекти, які обговорюють план відбудови соток тисяч будинків, знищених війною. В плані тих будинків згадані архітекти рішшли вставляти національні мотиви і прикрашувати їх питомими національними окрасами. На Україні, говорили вони, є звичай прикрашувати доми різними різьбами, розмальованими красками. Цей мотив мав би бути задержаний.

стах по'являються напади на нашу організацію. Та нам треба відважно й фактами такі напади відбивати, так, як це тепер зроблено. Вірю, ці напади не вбють нашого духа, а ще закріплять його. Це не віднини Союз й Свобода боронять прав нашої чесної громади і стоять на сторожі правди. А нам усім треба йти тим самим шляхом.

О. С. Мусійчук, Юнгстав, Огайо.

ВАЖНЕ! ДІТРОЙТ! ПОЗІР!

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

СОЮЗОВИХ ВІДДІЛІВ НА ЗАХІДНІЙ СТОРОНІ МІСТА ДІТРОЙТ

в суботу, 2. ТРАВНЯ (SAT., MAY 2, 1942)

в годині 8:30 ввечер

В УКР. НАР. ДОМІ, 4655 MARTIN AVE.

На ці збори повинні явитися всі урядники відділів 20, 75, 94, 141, 146, 175, 183, 203, 292 і 444, всі члени члени Союзовці і всі члени Укр. Нар. Дому. Обговорювати будемо справи Союзу — загальні і місцеві. Також будемо рішати про викінчення будівлі Нар. Дому. Справа отже наша і з нами звязана. Мусимо її вирішити. Усіх запрошуємо. Головним бесідником та референтом буде п. Д. Галиччин, секретар У. Н. Союзу.

ЗА ВІДДІЛИ У. Н. СОЮЗУ:

Волод. Дідик, радий Д-р А. Т. Кібзень, контролёр ЗА УКР. НАР. ДІМ:

Вас. Чмир, заст. предс. М. Шустакевич, писар

ПОВІДОМЛЕННЯ

ДЛЯ ЧЛЕНІВ ВІД. 85 У. Н. СОЮЗУ З ГЕЙЗЕЛТОН, ПА.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

членів цього відділу відбудуться

В НЕДІЛЮ, 3. ТРАВНЯ (MAY 3, 1942)

в годині 1. пополудні

В УКРАЇНСЬКІЙ ГАЛІ, 74 N. LAUREL ST., HAZLETON, PA.

На цих зборах буде присутній організатор А. Маланчук, а тому всі члени повинні прибути конечно на ці збори. На зборах можуть бути присутні також і нечлени, які цікавляться справами У. Н. Союзу.

О. Костюк, секр. від. 85. УНС.

УВАГА! НЮ ЙОРК, БРОНКС, АСТОРА І ОКОЛИЦЯ!

ЗБОРИ

ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ ВІДБУДУТЬСЯ

В ЧЕТВЕР, 30. КВІТНЯ, В 8. ГОД. ВВЕЧІР

В ЦЕРКОВНІЙ ГАЛІ, 28 ІСТ 7. ВУЛ. В НЮ ЙОРКУ.

Проситесь всіх урядників і делегатів відділів прибути на збори

С. Ковальчук, гол.; М. Ликтей, секр.

ЧИ Є У ВАШІЙ ХАТІ

ЦЯ НЕОБХІДНА ДЛЯ КОЖНОГО УКРАЇНЦЯ КНИЖКА

A HISTORY of UKRAINE

by Michael Hrushevsky

